

PLAYLIST. A l'audició escoltarem fragments de les següents obres:

Carl Friedrich Abel . *Preludi re menor*

Franz Berwald. *Quintet amb piano n.2 en La Major*

Georgy Catoire *Scherzo op.6 n.3*

Luigi Cherubini *Agnus Dei et Comunio (Réquiem en do menor)*

Vincent D'Indy *Symphonie sur un chant montagnard français*

Alexander Gretchaninov *Flocs de neu op.47*

Hans Eisler *Catorze maneres de descriure la pluja op.70*

Guillaume Lekeu *Adagio per a quartet d'orquestra*

Mozart Camargo Guarneri *Suite Vila Rica.*

Conlon Nankarov *Estudi n. 21, Canon en X per a piano mecànic*

Louis Spohr *Simfonia n.2 en re menor*

Barbara Strozzi *Voglio morire (L'amante segreto)*

Juliusz Zarębski *Scherzo (Quintet amb piano en sol menor)*

***

Josef Strauss *Polka schnell op. 12* + Josef Lanner *Danses d'Estíria*

De la 'A' de Carl. F. Abel a la 'Z' de Juliusz Zarębski

PROPERA AUDICIÓ: Nòrdics desnortats. Diumenge 23 de març (11:00 h.)

Descatalogats

AUDICIÓ 2 / Els grans oblidats

(Cicle d'audicions comentades per Joan Estrany, crític i divulgador musical)

Al panteó dels desmemoriats

Diumenge, 16 de febrer a les 11:00 h. Entrada gratuïta

Audició 2ª Els grans oblidats

La vellura del marbre contra l'amnèsia

Vincent d'Indy, Louis Spohr i Luigi Cherubini, el difícil repte de la posteritat.

Necroturisme en diuen avui a l'ancestral pràctica *voyeurista* d'escrutar làpides a les necròpolis. 'Profanar' ni que sigui amb l'esguard tafaner el repòs etern dels tercers. Perquè, l'observació indiscreta d'una tomba té, veritat, quelcom d'invasor, de traspasar l'esfera íntima, com si ficàssim els nassos on no ens demanen. Confessó patir aquesta debilitat mortal.

Què hi trobam de seductor els paleontòlegs del marbre a la pell d'alabastre? Els epitafis, el càlcul morbós de l'edat final, la recurrència dels llinatges per territori, la profusió o no de les flors, el *memento mori* de la runa en construcció. *Geboren, geheiratet, gestorben*. Les vídues anglosaxones neixen i moren amb cognoms diferents —el llinatge de fadrina juxtaposat al de casada, tan necessari per poder retrobar-se amb qualche amor de joventut, si hom sobreviu, és clar, a l'estimada. També ens permeten fer una lectura retroactiva de l'estirp dels sepultats, del seu grau de rellevància i del prestigi assolit en vida. La qüestió és, ¿quina durada té aquest prestigi en vida?

Ostentosos, sovint fins i tot presumptuosos, se'ns presenten alguns panteons familiars. "Mita's, aquests patricis devien ser gent coneguda... Qui serà el seu inquilí?" I sovint el necroturista no dissimula el seu desencís en veure que aquest mort és un perfecte desconegut. Per contra, podríem traçar un *free death walking tour* tot de tombes anodines o comunals on hi ha enterrades grans personalitats.

Sense símptomes d'excessiva vanitat ni voluntat explícita de perpetuïtat, sovint aquestes pedres mudes ens poden passar del tot desapercebudes.

Aquest és el cas del nostre primer convidat d'avui: Carl Friedrich Abel (1723-1787). Compositor alemany establert a Londres que va ser enterrat, presumiblement en una

fossa comuna, al cementiri londinenc de Saint Pancras. Sembla que la seva darrera voluntat va ser compartir la tomba amb la seva preuada companya de tota la vida: la viola de gamba. Solista i instrument foren enterrats junts i l'oblit d'ambdós es compassà ben aviat amb la descomposició progressiva de l'ossada i la fusta. Aleshores la viola de gamba ja era un instrument en vies d'extinció (el violoncelo l'acabà desbancant) i Abel una ombra d'aquell músic emprenedor, que just uns anys enrere havia revifat la melomania britànica.

Quants anys ens sobreviu la pedra? Tot plegat, una *mor-atòria*... Quina és l'esperança de vida de la inscripció al marbre? En quin moment el verdet, els fongs, els líquens o l'exposició solar acabaran per corcar aquella pell aparent impenetrable i amb ella les credencials del seus beneficiaris?

L'Arpa d'Orfeu identifica fàcilment el llit funerari dels grans músics. Els seus darrers acords petrificats. El de Père Lachaise de París és segurament un dels cementirirs més famosos de tot el planeta, amb secció pròpia a moltes guies turístiques. La nòmina d'eminències que hi reposen és llarga. Entre les més famoses, sense dubte, la de Fryderyk Chopin (1810-1849). No molt lluny d'allà, i no menys visible, la del seu col·lega i veïnat Luigi Cherubini (1760-1842) avui certament menys recordat, enterrat set anys abans. En un tercer conjunt del mateix '*quartier*', en un nínxol més modest que els dos anteriors llegim: *James Douglas 'Jim' Morrison (1943-1971)*. Els vells rockers mai moren. Quan romanticisme i quanta tenèbra condensada en pocs metres quadrats!

Entrar o no dins la nota de tall de la memòria col·lectiva depèn de tants capricis i arbitriats... I entrar-hi, no vol dir pas romandre-hi per molt temps. L'eternitat calcària també té data de caducitat.

Avui volem parlar dels titulars d'aquelles tombes tal volta més descuidades, descambuiades, més amarades de fongs, líquens i molses, algunes d'elles engolides fins i tot pel boscatge. Rara vegada hi trobarem flors, mosties o no, però probablement en els anys immediats al decés no hi mancaren els centres, ni les mostres de devoció.

Mentre el marbre conservi el solc del cisell podrem llegir aquestes inicials i llinatges quasi ignots, que l'erosió difumina i desdibuixa. Ens rebel·lam, doncs, contra la pedra balba i llegim a les palpentes aquest *braille secular* per poder vèncer les catarates de l'oblit i seguir catalogant.

Tomba de Juliusz Zarebski (Zitimir)